

[Justitsministeren.]

Embedsmænd har udarbejdet, været til Bearbejdelse i Justitsministeriet og er derefter fremsat af mig som et Forhandlingsgrundlag i det andet høje Ting. I øvrigt mener jeg, at det drejer sig om et saa omfattende og betydningsfuldt Lovgivningsomraade, at jeg haaber, Folketinget vil give sig god Tid til at behandle det, og her falder mine Ønsker jo sammen med det ærede Medlems. Som jeg sagde i Folketinget, er det ikke Mening, at det fremsatte Lovforslag skal være noget færdigstykt, som jeg præsenterer; det er Mening, at det skal være Grundlag for en Forhandling, hvorigennem man kan finde frem til en Ordning, som kan virke mere tilfredsstillende end den Ordning, vi har i Dag. Men altsaa, jeg gentager, at jeg skal lægge al mulig Vægt paa de gode Raad, det ærede Medlem Hr. Rytter her har givet mig. Jeg betragter det som, om jeg saa maa sige, en Slags Svanesang for det ærede Medlem, idet det ærede Medlem jo ikke bliver her i det høje Ting, hvad jeg i høj Grad beklager. Jeg skal tage alt muligt Hensyn til det ærede Medlems Raad, men jeg kan ikke love det ærede Medlem at følge det.

Rytter: Jeg tror ikke, den højtærede Justitsminister rigtig hørte, hvad jeg sagde. Det, jeg udtalte, var, at jeg ikke vilde foranledige nogen Diskussion her i Tinget, men jeg vilde kun, for at Ministeren eventuelt kunde tage Hensyn til det ved en senere Fremsettelse, nævne, at jeg ansaa det for ukorrekt, at en Justitsminister gav Magten fra sig og dermed ogsaa delvis Ansvar. Justitsministeriet har den meget vigtige Opgave at føre Tilsyn med fremmede, og jeg tror, det er forkert at lægge det ud til et uansvarligt Organ.

Jeg tror ogsaa, det er en Fejl at gøre en Dommer til Formand. Dommerne er selvfølgelig dygtige Mennesker, men de er absolut ikke dygtigere end Sagførere og Administrationschefer og alle mulige andre Jurister. Ved at gøre en Dommer til Formand er det, ligesom man pointerer over for Befolkningen, at de samme Regler, som gælder ved Domsafsigelser, ogsaa skal gælde her, og det forekommer mig forkert. Naar vi har mere Tillid til en Dommers Afgørelse end til andres, beror det ikke paa personlige Hensyn, for der er ikke Forskel mellem en Dommer og andre, men det beror paa, at Dommeren afsiger sine Afgørelser under helt andre Betingelser. Han afsiger sin Afgørelse, naar to Parter har haft Lejlighed til hver for sig at gøre sig bekendt med,

hvad der foreligger, og at udtale sig. Dommeren kan tilsige Folk til at afgive Vidneforklaring under meget strengt Ansvar. Alt dette gælder for Dommere og ikke for andre, og derfor har man mere Tillid til Dommerafgørelser. Jeg anser det altsaa for forkert, at det skal være en Dommer, der er Formand. Jeg anser det for forkert at sige: I kan være rolige for disse Afgørelser, for det er en Dommer, der har været Formand.

Det var imidlertid, som sagt, kun en rent personlig Udtalelse — saa kan Ministeren tage Hensyn til den eller lade være. Jeg vilde advare imod, at de øverste Embedsmænd lægger Magten og Ansvar ud til andre, og det er jo det, der reelt sker her.

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg hørte udmærket godt, at det ærede Medlem sagde, at han ikke fremkom med disse Udtalelser for at lægge op til en Diskussion om dette Spørgsmaal, men naar det ærede Medlem udtaler, at det Nævn, jeg har foreslaaet i det andet høje Ting, i høj Grad maa fraraades, finder jeg det naturligt — selv om ogsaa jeg ønsker at undgaa en Diskussion, fordi jeg ikke synes, det er det rette Sted, naar Sagen behandles i det andet høje Ting —, at jeg siger, hvad jeg mener taler til Forsvar for et saadant Nævn. Naar det ærede Medlem mener, at det er helt urimeligt saaledes at tage Ansvar fra Justitsministeren og lægge det over paa et Nævn, vil jeg for det første understrege, at man tager ikke Ansvar fra Justitsministeren. Det bliver stadig Justitsministeren, som faar den endelige Afgørelse, idet alle, der er interesseret i Sagen, baade den, der skal udvises, og Nævnets Medlemmer, kan appellere Sagen til Justitsministeren, saa han har den endelige Afgørelse. For det andet vil jeg gerne understrege, at det aldeles ikke er nogen usædvanlig Vej. Vi har det samme paa en Række Omraader. Vi har det f. Eks. med Hensyn til Dispensationer fra Loven om Konfiskation af tysk Ejendom; der er jo nedsat et Nævn, der afgiver Indstilling til Handelsministeren. Vi har det med Hensyn til Prislovgivningen; der er et Ankenævn, der tager Stilling til Klager fra Borgerne, og Prisdirektoratets Afgørelser kan indankes for Handelsministeren. Saaledes kunde jeg nævne flere andre Omraader.

Men som sagt, vi faar Lejlighed til at drøfte Spørgsmaalet indgaaende i Folketinget. Om det skal være en Dommer eller ej, det kan der jo diskuteres om. Det er heldigvis saaledes her i Danmark, at Dom-